

Tacksägelsedagen

Psalmer: SvP168, L145, SvP5, L165, SvP388, L152

Texter: **1 Krön 29:10-14**, 1 Tess 5:16-24, Luk 17:11-19

Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen.

Låt oss be!

Tillgångarna, förmågan att ge, och viljan att tjäna - allt detta kom från Gud.

Käre Herre, hjälp oss att ta emot dina goda gåvor med tacksamhet och använda allt så som du vill. Amen.

Idag ska vi lära oss se på våra liv, vår förmåga och våra tillgångar, ur ett bibliskt perspektiv. Vi måste lära oss att inte se till vårt eget bästa, eller vad vi tror är vårt eget bästa, utan till Guds vilja med våra liv. Han har gett oss livet och uppehåller det. Därför har han också rätt att ha åsikter om vad vi ska göra av vårt liv och hur vi ska använda de goda gåvor han ger. Var kommer allt vi har ifrån? Och vad är syftet? Det är frågor vi måste ställa oss.

Vi får idag lära oss se på vår tillvaro ur Guds perspektiv. Gud ger oss inte sina goda gåvor, kraft, hälsa och tillgångar för att vi ska se till vårt eget bästa och försöka maximera vårt eget. Skriften är tydligt med det att det yttersta syftet med allt är att Gud ska bli ärad. Allt skapat tillhör honom. Och inför honom ska vi en dag avlägga räkenskap för vår förvaltning av det som tillhör honom. Det är en nåd från Gud om vi inser detta så att vi tjänar honom med de goda gåvor han först gett åt oss.

I episteln hörde vi kung Davids bön efter den lyckade insamlingen till tempelbygget. Han var ödmjuk och gav all ära åt Gud. Den största kungen i Israels historia erkände att våra dagar på jorden är som en skugga. David erkände att all ära och makt tillhör Gud i evighet. Och det är en stor nåd från Gud om vi inser detta och blir Guds villiga tjänare som ger all ära åt honom.

Bakgrunden till Davids bön var de förberedelser han gjort för tempelbygget. David hade velat bygga ett hus åt Herren. Men det låg inte i Guds plan. Herren lovade istället att bygga ett hus åt David. Herren lovade att befästa hans kungadöme för evigt och låta Frälsaren födas i hans släkt. Detta var Davids roll i Guds frälsningsplan. Nöjd med sin roll i Guds plan ägnade sig sedan David åt att förbereda tempelbygget så att hans son och efterträdare Salomo kunde bygga templet.

Salomos främsta uppgift som kung skulle bli att bygga Herrens hus. Men David hade förberett tempelbygget. 1:a Krönikeboken, kapitel 29, börjar med en uppräknning av allt guld, silver, koppar, järn och trä, och all ädelsten som David samlat till bygget. Sedan David räknat upp detta ställer han denna fråga till Israels ledare: *"Vem vill idag bära fram sina frivilliga gåvor åt HERREN?"* Israels ledare bar då fram en otroligt riklig gåva. Överväldigad av de stora gåvor som bars fram utbrast David i den bön som utgör vår text. *David lovade Herren inför hela församlingen. David sade: "Lovad vare du, Herre, vår fader Israels Gud, från evighet till evighet!"*

Tillgångarna, förmågan att ge, och viljan att tjäna - allt detta kom från Gud. David säger: *Ty vad är väl jag, och vad är mitt folk, att vi själva skulle förmå att ge sådana frivilliga gåvor? Nej, från dig kommer allt, och ur din hand har vi gett det åt dig.*

David erkände Guds makt och nåd och gav all ära åt Gud. Vi ska idag lära oss se på våra liv med samma perspektiv. Det är Gud som gett oss våra liv, vår förmåga och våra tillgångar. Han är den som skapat oss och uppehåller oss. Det är också han som i sin nåd omvänt oss och gett oss villiga hjärtan så att vi inte lever för oss själva utan för honom. Det är en nåd från Gud att han gjort oss till sina tjänare. Har vi någon förmåga så är det ett resultat av Guds makt och finns det hos oss villighet att tjäna så är det en Guds nåd.

När David lovade Herren kallar han honom *"vår fader Israels Gud, från evighet till evighet!"* Inledningen till Davids lovprisning refererar till Guds nådeförbund, och evighetens mysterium. Gud förnyade med Jakob förbundet som han först slutit med Abraham och Isak och Gud gav honom namnet Israel. Observera att Guds förbund omfattade många folk. Israel skulle bli en fader till en "församling av folk", liksom förbundet med Abraham som skulle bli en välsignelse för alla släkten på jorden. När vi sedan ser hur Gud uppfyller förbundets löften och frågar vad Israel är så ger oss Paulus ett klart svar i Romarbrevet: *Alla som härstammar från Israel är nämligen inte Israel, och alla Abrahams avkomlingar är inte hans barn...det är inte de köttliga barnen som är Guds barn, utan löftets barn räknas som hans avkomlingar.* Och till församlingarna i Galatien skriver han: *ni... är löftets barn.* I evighet står Guds förbund fast. Han är också vår Gud och förbundets välsignelser som varit utlovade ända sedan Abrahams tid gäller också oss. Hans löften står fasta i evighet. Han är vår nådige Gud, från evighet till evighet.

Jakob, som fick namnet Israel, dog i Egypten och Josef förde honom upp därifrån och begravde honom i grottan i Makpela. För oss är han sedan länge död men inte för Gud. Löftets barn är inte döda för Gud även om de sedan länge är döda för oss. Gud är inte en Gud för de döda utan för de levande. David kallar

Gud ”vår fader Israels Gud”. Gud är fortfarande Jakobs Gud och Gud är fortfarande vår Gud när vi somnar in. Vi fortsätter att leva inför honom.

Gud är Gud, från evighet till evighet. Att Gud är evig innebär att han står över och utom tiden. Vi har svårt att förstå evighetens mysterium eftersom vi är bundna till tidens gång. Men för Gud är allting närvarande: gårdagen, den dag som idag är, och morgondagen. Hans nådeförbund med oss innebär att han förlåter oss vår gårdag, bevarar oss den dag som idag är och tar bort vår oro för morgondagen eftersom han är vår nådige Gud från evighet till evighet.

Efter denna inledning hopar sedan David synonymer som ställer fram Guds storhet, makt och ära. Han säger:

*11 Dig, Herre, tillhör storhet och makt,
härlighet och glans och majestät,
ja, allt vad i himlen och på jorden är.
Ditt, o Herre, är riket,
och du har upphöjt dig till ett huvud över allt.
12 Rikedom och ära kommer från dig,
du råder över allt,
och i din hand är kraft och makt.
Det står i din hand att göra vad som helst,
stort och starkt.*

Riket tillhör Gud och han är huvud över allt. Guds rike i detta sammanhang är hans regim över allting. Han har skapat allting och råder över allting. Hans regim omfattar allt i alla tider. Storhet, makt, härlighet, glans och majestät tillhör Gud. Gud råder över allting och han ger oss goda gåvor, ingenting är omöjligt för honom. Ytterst råder Gud över allting så att det blir till hans ära

Det är något som vi har svårt att förstå. Det är så mycket som händer i världen som vi inte kan förstå hur Gud ens kan tolerera. Ändå vet vi att han råder över allt med kraft och makt. Så mycket övervåld borde väl kalla ner Guds straffdom, tänker vi. Men vi ska komma ihåg att han satt regnbågen i skyn för att påminna om sitt löfte att inte sända någon mer världsvid straffdom över allt våld människor utövar och deras uppror mot Guds vilja. Vi vet att han uppfyllt sitt löfte att sända Frälsaren som lämnat en tom grav och gett alla människor hopp om evigt liv, åt alla som tar emot det. Vi vet att han uppehåller allt dag efter dag av tålmod, för att ge alla människor tid till omvändelse, för han vill inte att någon enda ska gå förlorad.

Det är en nåd från Gud om vi inser att riket är hans, att all storhet och ära är hans och att all rikedom och ära kommer från honom. Det är en nåd från Gud om vi inser att hans hand kan göra vad som helst, stort och starkt. Det är en nåd från

Gud om vi fått viljan att tjäna honom. Det är evangeliet om Guds frälsning som ger oss villiga hjärtan. *Vi älskar därför att han först älskat oss*, heter det.

Den största härlighet en människa kan uppnå är en blommas härlighet - en härlighet som vissnar bort och försvinner när Guds Ande blåser på det. Men de som ödmjukar sig blir upphöjda. Om vi söker vårt eget bästa så är det bara ett blomsters härlighet vi på sin höjd kan uppnå. Det vissnar bort när Guds Ande blåser på det. Men Gud ger en ära som består i evighet åt sina tjänare. Om vi tror att vi kan använda vår förmåga och våra tillgångar i själviska syften är vi usla förvaltare som inte förstått vem som är ägare till allt. Det är en nåd från Gud om vi inser att alla goda gåvor kommer från Gud. Det är en nåd från Gud om vi får villiga hjärtan att tjäna honom med vår förmåga och våra tillgångar. Det är en ära för oss att få tacka Gud. Låt oss tillsammans säga ja och amen till Davids bön. Låt oss ge Gud all ära och ödmjukt säga: *Dig, Herre, tillhör storhet och makt,*

*härlighet och glans och majestät,
ja, allt vad i himlen och på jorden är.*

Ditt, o Herre, är riket, ... Ty vad är väl jag, och vad är mitt folk, att vi själva skulle förmå att ge sådana frivilliga gåvor? Nej, från dig kommer allt, och ur din hand har vi gett det åt dig.

Amen.

Låt oss be!

Herre Jesus Kristus, värm våra hjärtan med din nådesglöd. Gör oss till dina ödmjuka tjänare som ger all ära åt dig. Regera med din nåd i våra hjärtan så att vi villigt tjänar dig och tackar dig för dina goda gåvor. Amen.